

prizanesi vsaj temu drobnemu črvičku, da se otme smrti in ostane pri življenju.»

Čutila je svojo slabost, zato se je bala, da bo onemogla in umrla: strašna je bila misel, da bi ostalo živo dete pri mrtvi materi in bi ne bilo nikogar, ki bi ga rešil v življenje.

Ko je zbrala svoje moči, je okopala dete v vodi in ga položila v košek. Srna in oba mladiča so obstopili košek in so z začudenjem gledali drobno dete, ki je odpiralo svoje jasne oči in gledalo proti nebu. Juta je slonela nad njim in ga je klicala s sladkimi imeni.

(Dalje prihodnjič.)

Pastuškin:

Pesmi.

Nova sfinga.

Poglejte, bratje, ženo: trd ponos
v negibnost kuje čelo ji in lica,
a polne prsi poljejo in skoz
prebelo polt kipeča slast pronica.

Ni žena — levji trup in dvoje šap,
grozeči rep, še bolj grozeča griva...
Če vam, ugankarji, bo duh preslab,
ne pridete uganki tej do živa.

Od Adrije in Soče širni vzhod
vam Samo dal, branila sta ga Ingo
in Ljudevit... Kdo vam poslal na pot
je od zapada zdaj to novo sfingo?

Vsi so dojili jo, kar je vekov
vršalo preko nje med tremi morji,
in blagih sokov polna in strupov
se zvijala ob našem je obzorji.

A zdaj se nam ulegla je na prag,
zaslanja Triglav in Snežnik in Istro
in Kras Dalmacije. Zdaj bodi jak,
moj rod, in môtri pazno jo in bistro.

Sokove blage strumno razigraj
i v njej i v sebi, da se naveliča
dvoumne igre in se njen sijaj
za istino ali za laž izpriča.

Bližajočim se srcem.

Ali so, bratje, dnevi taki,
da bi srca prosto sijala,
da bi svobodno se poznala?
Kje so lopovi, kje poštenjaki?

Srečamo se in — hladno mimo;
smela srca si krotimo.
Včasi, v znamenje vere prave,
žarek si pošljemo iz daljave.

Srca, čuvajte toplo žarenje;
tisočpostajni križev pot
trdo kalí vas za trpljenje,
ne za udobnost lenih usod.

Poln solnca.

V prisojno reber ležat goloud
spomladi se izgubljam in jeseni,
poleti na obali se peščeni
mi proti solncu pne ožgana grud.

Kako preraja žarkohlepni trud!
In kot bi strele v tarči se ognjeni
vse pšice solnčne sekajo se v meni
in krešejo stotisoč zlatih rud.

Zdaj pridi, draga, da izprožim vate
vse iskro seme za iskřejši rod.
Z žarenjem svojim naj ošinem brate,
ki vedrih niso zri še usod.
Vesoljstvo vabim k sebi v solnčne svate,
moj smeh oznanja v solncu preporod.

Blagi večeri.

Blagi večeri plovejo	Daj mi srebrne peruti,
mimo vrhov,	blagi večer,
preko doline sejejo	daj mi s tabo pluti
bisernih snov.	v sinjo smer.

Človek zaprede se vanje
in ni več slab,
brige odveje vsakdanje
tisoč pozab.